

RÓZSAFÜZÉRREL A FÖLDALATTIBAN

IRTA: HENRIETTE CHARASSON

E késő délutánokon, mikor a munka és a gond
A hazatérő emberek arcára lomha kormot ont,
Mikor a tömeg úgy szorong, mint szállószemek lenn a présben,
És földalatti vonatok futnak testek füledt hevében,
Szeretném akkor megtalálni szemem, szájon és homlokon,
Azt az isteni fényugárt, mely a jó latorra hullt egykoron.

Drága lelkek, hát senkisémet látja, hogy eljön az óra? ...
Sancta Maria Mater Dei, ora pro nobis, ora !

Táskámba sülyeszttem kezem s mint rejtett ékszer szorongatom
A drága ima-szemeket s pereg, pereg az olvasóm,
Halk mormolással idézgetem a testté vált örök Csodát
S szegény szavammal szentelem széppé a kocsik dobozát !
Itt fájdalomban és örömben mindenki árva idegen,
A könyök összeér, de látod, minden szív széthúz ridegen.

Drága lelkek, hát senkisémet látja, hogy eljön az óra? ...
Sancta Maria Mater Dei, ora pro nobis, ora !

Kesernyés vén hölgy ül amott, fekete gyapjú köpenyében
Súrolja az olajpecsétes munkást, ki most öntött fel éppen,
Szilaj kamasz s kacér leány, akit a holnap könnyel ver meg,
Ifjú anya és az ölében bájos kis babaarcú gyermek,
A legtöbbször kezébe már olcsó regény került elő,
Vagy amit falnak még mohóbban, a sívár ujság-lepedő,
Oly távol vagyunk mind mi itt — magam is természetesen, —
Attól, aki üdvösségünkért halállal halt egy pénteken.

Drága lelkek, hát senkisémet látja, hogy eljön az óra? ...
Sancta Maria Mater Dei, ora pro nobis, ora !

Ó Mária, köszöntelek, malaszttal teljes, meg ne vess,
Lásd, bárkinél jobban tudom, imám mért nem tökéletes,
De mégis, hogyha morzsolom e tompa, fásult nép között,
Mária megmentő neved, mely mindig híven örködött,
Talán leszáll friss, mennyei illat e tévelygő tömegre,
S eljő az Úr e kocsiba, hol a deszka is jajgat egyre,
S Te, aki minden asszonyok közt áldott vagy, megszenteled
Neveddel minden kocsi közt épp ezt, hol rossz imám pereg :

Drága lelkek, hát senkisémet látja, hogy eljön az óra? ...
Sancta Maria Mater Dei, ora pro nobis, ora !

Gáldi László fordítása.